CESTOU OD ŘEKY

František Hrubín

I.

Tou dávnou cestou spolu jdem
- jak čistý je náš dech! -
a vrby běží za proudem
a za vrbami břeh.

Jak rezekvítek dokvítá
obloha nad námi.
A naše touha procitá
s prvními hvězdami.

A vidíme ji: ruměná
za slunce, za lásky -
pod hlavou její kolena,
dva zlaté oblásky.

Splav šumí, sbírá stříbro tmy,
ten kousek nebe nad stromy
a když se zavře stráň,
přikryje dívčí dlaň
ten kousek nebe nad námi.

II.

A najdou-li nás po letech
ta dívka a ten splav,
ach, to už budem jako břeh
plni těch hořkých trav.

Říkáme první verše své
a cvrček ve vřesích
ty příští teprve rytmuje.
Já vím, co bude v nich:

pod zvonem jezu včelí zpěv,
než hrůza zamrazí,
než prudce jako koroptev
smrt z brázdy vyrazí.

Splav šumí, sbírá stříbro tmy,
ten kousek nebe nad stromy
a když se zavře stráň,
přikryje dívčí dlaň
ten kousek nebe nad námi.

Tou dávnou cestou spolu jdem
a vrby běží za proudem
a když se zavře stráň,
přikryje dívčí dlaň
ten kousek nebe nad námi.